

Publicerad 2007-02-20 19:27 av Lena Nilsson

Det är frivilligt. Det är anonymt. Som mest brukar de vara uppemot en tjugo stycken. Men i kväll har knappt åtta deltagare, förutom gruppledaren, dykt upp i AHA:s lokal.

Borgerlig gruppterapi

I en hyrd källarlokal i ett numera privatiserat Folkets hus står några stolar i en ring på golvet. På stolarna sitter en grupp människor, kvinnor och män i olika åldrar. Det handlar om hjälp till självhjälp.

Gruppledaren, en lång kvinna med lila tunika och batikmönstrade pösiga byxor tänder ett ljus och ställer det i mitten av cirkeln: "Kom ihåg nu att det vi säger här är anonymt, allt stannar mellan dessa fyra väggar. Vi börjar med en runda."

Gruppledaren vänder sig mot en ung kille i slitna jeans. Han är genast med: "Hej, jag heter Simon och jag röstade på Reinfeldt. Det var första gången för mej och jag hade liksom fått för mej att han "ägde". Tänkte väl också på det där med jobben. Nu finns ju privata jobbmatchningsföretag. Kostar bara typ 2000 kronor att få hjälp med ett jobb. Och jag har blivit visstidsanställd på oviss framtid. Facket är jag inte med i, man vill ju inte stämplas. Jobbar nästan 60 timmar i veckan, men det känns ändå inte riktigt bra. Ibland har jag ont i ryggen, men man vill ju inte sjukskriva sej. För är man ofta borta, så är det kanske kört att få ett jobb nästa gång."

De andra deltagarna nickar instämmande. Sedan arbetsmiljöinstitutet skrotades 2007 har det där med arbetsmiljö blivit styvmoderligt behandlat lite här och var. För en del har det nästan blivit självklart att det ska göra ont när man jobbar.

På ett tecken från gruppledaren fortsätter nästa, en äldre man: "Hej, jag heter Benny och jag gav fan i att rösta. Men jag hoppades faktiskt att sossarna skulle förlora. Jag var så förbannat less på dom. Göran Persson som bara styr och ställer hela tiden. Det är inte ett arbetarparti, det är ett skämt! Och fet är han också. Så tänkte jag. Så även om jag inte så att säga "agerade ut" själv va, så är jag väl nån sorts medberoende. Och man borde kanske engagera sig, men jag har liksom inte kraften. Och den lilla kraft man har vill man kanske hellre använda till annat, he he." Den äldre mannen blinkar mot gruppledaren, som hastigt vänder sig bort.

En kvinna i 30-årsåldern suckar och tar vid: "Hej, jag heter Maria och jag har försökt att vara solidarisk ganska länge nu, men det är inte så lätt, när det hela tiden är egoismen som styr. Jag menar, jag tänkte ju att solidarisk kan man väl vara vilken regering vi än har. Så jag röstade på miljöpartiet alltså. Och jag har ju inte flyttat mina barn till en privat skola, som dom andra, men jag vet inte hur länge vi kan stå ut med det. När alla som har råd flyttar bort sina barn, så blir det ju inte så mycket pengar kvar i den kommunala skolan. Och lokalkostnaderna som kommunen får dras med, när klassrummen töms – det är klart att det går ut över undervisningen, för dom som blir kvar, alltså även för mina barn. Jag vill ju ändå att dom ska få en framtid, barnen. Men samtidigt, jag vill ju lära dom det där med solidaritet också."

Gruppledaren: "Hur tycker du det känns att vara så där ensamt solidarisk?"

Kvinnan i trettioårsåldern brister ut i gråt: "Jobbigt... jävligt jävligt jobbigt!"

Gruppledaren räcker henne en näsduk: "Det är bra, det är okej, nu tar vi nästa!"

Nästa är en äldre dam, försiktigt trevande, man hör knappt vad hon säger: "Hej, jag heter Aina och jag skäms nästan för att säga det, men jag röstade på Maud. Äntligen lite bondförnuft i politiken, tänkte jag. Men vilken bonde skulle sälja ut sitt hemhemman och låta ägorna styckas upp på det vis som nu sker med sjukvården. Jag menar, har man väl privatiserat vården, så kan det ju aldrig göras ogjort. Staten kan väl inte ta tillbaka egendom från privata ägare heller. Så den skada som sker blir ju alldeles oåterkallelig – obotlig. Jag borde väl ha förstått, men jag förstod faktiskt inte. Och nu är det kanske för sent. Och så får jag skuldkänslor. Kan inte sova, kan inte koppla av, det bara maler och maler. Det är mitt fel, jag röstade på Maud, det är mitt fel. Och jag står snart inte ut med all denna skuld. Den som är sjuk och fattig får sämre vård än den som är sjuk och rik och det är mitt fel!"

Gruppledaren: Har du funderat på om ilska kan va ett alternativ?

Ett mummel uppstår i lokalen. Många är de som känner sig tyngda av skuld efter valet, men de förstår ändå inte: !lska, vad kan det tjäna till?

En kostymklädd medelålders man äskar tystnad och höjer sin nasala stämma: "Jag heter Magnus Falk jag, och jag, jag har röstat höger så länge jag kan minnas. Jag började med folkpartiet redan 85, ja , då var det Westerbergeffekten. Sen var jag väl lite inne på kristdemokraterna ett tag också , men sen sansade jag mej 98 och efter det har jag troget röstat på moderaterna. Men för en månad sen, när min firma gick i konkurs, blev det genast mera kärvt i kassan liksom, och nu vet jag inte vad jag ska ta mej till. Inte för att jag har betalt så mycket skatt under åren, och inte tevelicens heller tamejfan, men nått jävla stöd måste man väl ändå få av samhället. Jag menar med allt som samhället satsat genom åren på invandrare och socialbidragstagare. Jag menar såna som jag va, såna som verkligen gjort rätt för sig, vi som fått hjulen att snurra, vi borde väl ändå få någon form av kompensation, när det går åt helvete?"

Gruppledaren: "På vilket sätt tycker du att du skiljer dej från andra?"

Medelålders man: "Ja men, det ser du väl själv va, jag har ju stil och klass, det har jag. Stil och klass..."

Gruppledaren: "Sa du.....klass?"

I en hyrd källarlokal i ett numera privatiserat Folkets hus står några stolar i en ring på golvet. På stolarna sitter en grupp människor, kvinnor och män i olika åldrar. Det handlar om hjälp till självhjälp. När alla fått komma till tals avslutar de tillsammans med Sinnesrobönen: "Gud ge mig sinnesro att acceptera det jag inte kan förändra, mod att förändra det jag kan och förstånd att inse skillnaden."

Gruppledaren, en lång kvinna med lila tunika och batikmönstrade pösiga byxor blåser ut ljust. Kvällens

möte med Anonyma Höger-Anhängare är slut.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Lena Nilsson med Poeter.se id #11829 innehar upphovsrätten